

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Fasciculus XL. Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

rio suspecta: ita Christianus, qui mediante peccato vel inordinatō affectu ad res terrenas copiam facit Dæmoni, peccus suam occupandi, juxta Ezechieli effatum cap. 16. *quasi mulier adultera reputabitur, quæ super virum suum inducit alienos.* Aquila inter imunda animalia primō locō numeratur, licet avis sit aspectu solis firmissima, volatu velocissima, amica syderum. Causam hujus assignat Origenes Homil. 7. in Levit. 11. dum ait: *ex mortuis vivit* q. d. Aquila cūm amori lucis conjugat appetitum ad foetentes bestiarum carnes; hinc indigna est Deo offerri in sacrificium, suavem odorem daturum. Quæ olim Christus Judæis sese capere volentibus objecerat, cuilibet Christiano objicit inquit: Joan. 18. *Si me queritis, sinite hos abire.* Sinite abire inordinatum affectum erga Mamōn, si Christum queritis pauperem. Sinite abire appetitum ad Venrem, si Christum queritis castum &c Te quoque Christiane Lector compellat verbis citati capituli v. 6. *Non ingredieris huc, videlicet in amicitiam meam, nisi abstuleris cacos, & claudos.* Quare à te auferri vult, omnia sculptilia v. 21. *relicta à Philistym,* ab inordinato videlicet rerum temporalium appetitu, & deliciarum carnalium amore, ut hīs spoliatus dicere valeas cum Petro: *Tu scis Domine, quia amo te.*

FASCICULUS XL.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 6. 7. & 8. lib. 2. Regum, in quibus describitur Michol illudens Davidi circa Arcam saltanti. Davidis Humilitas. Victoria ejus de Philistæis obtenta. Dominium super omne Israël.

N. 267. Considera 1.

QUOD licet Davidis circa Arcam saltantis actio videatur omnibus ejus triumphis laudabilior: adeo, ut S. Greg. M. in hac prorumpat verba: *Ego Davidem plus saltantem stupeo, quam pugnantem.* Nihilominus à Michol reprobi

probi Saulis filia derisam, & convitiis impeditam esse. Quam gloriosus fuit hodie Rex Israël, convitiabatur impudens, & temere judicans fœmina c. 6. v. 20. discooperiens se ante ancillas servorum suorum, & nudatus est, quasi nudetur unus de scurris. Verùm sterilitate à Deo punita, dignam impudentiæ, & temerarii iudicii sui dedit pœnam. Homo quidam, ut legitur in vita S. Joan. Eleemos. c. 35. Sanctum Vitalium meretricum expugnatorem, earundem fautorem proclamare ausus, à Dæmone obsessus, & tamdiu possessus est, donec hujus facti pœnitens deprecaretur veniam. Gotila Gothorum Rex S. Cassii Narniensis Episcopi rubicundam faciem intuitus, cum vino liberiùs deditum judicaret, teste S. Greg. M. 3. Dialog. c. 6. in pœnam tanti sceleris vidit Spartharium suum pariter à Dæmone invasum, & crudeliter exagitatum. Cur autem tam graves pœnas Deo dent temere judicantes, & sua iudicia plerumque in vulgus spargentes, ratione efficaci Didacus demonstrat, dicens: *Fieri non potest, quin in manus divine ira incidas, quandoquidem tam audax es, ut iudicium Dei fureris. Homo quippe videt in facie, Deus autem in corde.* Deus adeò unus est, ut collegam nullatenus compatiatur: quare Luciferum vix in hæc verba erumpentem: *similis ero altissimo*: momentò citius è cœlo dejecit, & æternis ignibus alligavit. Temerarii Iudices Luciferò non absimiles dixero, utpote qui iudicium Deo soli cõmpetens, sibi quoque arrogare præsumunt; digni, qui parem cum eo pœnam in Inferno ferant. Quare ò Christiane Lector! acquiesce monitis illis, quas leges capite 18. Ecclesiast. *Ante iudicium para Justitiam tibi*; iudicandò videlicet priùs acta & facta tua, antequam iudicium feras de actis factisque alienis. Si malum est propria peccata non cernere, duplex aut triplex peccatum erit, iudicare alios. Abbas pastor, ut referunt vitæ PP. interrogatus, quã ratione in sæculo tam præfenti, quàm futuro obtinenda sit quies? responso dedit: *Si in omni casu quis dixerit: quis ego sum? & non iudicet quemquam.* Hinc etiam Abbas Moyses accersitus, ut sententiam ferret, in fratrem lapsum, advenit, saccum deferens arenâ plenum, rogatusque, quid ageret? respondit: *Pecata mea defero, quæ cum portare vix valeam, multò minùs aliena portare potero.* Quin imò Christus Dominus iudicandi potestate præditus, eâ tamen adeò modestè & benignè olim functus est, ut mulierem illam de adulterio jam convictam noluerit condemnare.

Consi-

N. 268. *Considera 2.* Homines veræ humilitatis amantes! debere originis ortûsque sui vilitatem semper oculis habere præfixam. Taliter se gesserat humillimus David hæc verbis citatô cap. 7. affatus Deum: *quis ego sum Domine Deus, & quæ Domus mea, quia adduxisti me hucusque? quemadmodum ad sustinendum corpus humanum teste S. Laurent. Just. de humil. c. 3. necessarius est cibus, ad transferenda per maria mercus opportuna est navis nec non ad discernendum colores & corpora expediens est lux, sic ad obtinendam cordis humilitatem & cæteras virtutes quemlibet juvat cognitio sui.* Nullus unquam tantum Honoris fastigium in veteri testamento ascenderat, nullus magis stupenda ediderat Prodigia Prophetâ Moysc, & tamen ne altissimâ Dignitate & Potentiâ præditus, limites Deo charissimæ humilitatis excederet, habuit manum leprâ infectam, ut illam inspiciens admoneretur innatæ vilitatis suæ. Sicut Moschus in locis foetentibus positus recuperat perditum odorem, sic humilitas fragrans efficitur ex consideratione propriæ vilitatis, etiam instar carvunculi nunquam splendidior, quàm quô obscuriori jacet in loco. S. Paulus ad continuas revelationes admissus, vas Electionis divinæ & mundi totius Apostolus à Christo factus, ne aliquid supra cæteros sibi videretur sapere, oculum mentis suæ humo & luto prioris vitæ semper affixum habuit, testatus I. Corinth. 13. *non sum dignus vocari Apostolus, quoniam persecutus sum Ecclesiam Dei &c.* merito igitur omnium disciplinarum pulcherrima ac maxima teste Sancto Clemente lib. 3. *Pædag. est, se ipsum nosse.* Quid enim juvat scire altâ de Trinitate disputare, si quis nesciat se humiliare, ut placeat Trinitati? quid juvat scire influentias planetarum, & per superbiam respuere influentias gratiarum? quid prodest cognoscere, quot gradibus sol excedat horizontem, & non videre unum gradum, quem fecerimus in via perfectionis? quid prodest totam terræ amplitudinem metiri, & ignorare, quam longè propter peccata nostra distemus à Deo? quid demum prodest, totum Cœlum cum terra ingenio complecti, & suam vilitatem non capere? R. P. Scottus in thesauris selector. exempl. exstitisse refert Nobilem Florentinum, qui mille collegit florenos, ut Europam perlustraret. Hoc consilium dum cognato suo, viro prudenti exponit, audit ab illo: *ô quam satius tibi foret, diligentiam in tui cognitionem impendere, quàm tales sumptus in cognitionem Urbium & Provinciarum.* Huic exemplo non dissimile est, quod narrat Drexel, Rh. lib. 1. c. 1. de quodam Romani Imperii erudi-

eruditissimo Jurisconsulto; illum nempe dicere solitum: Nos germani prudenter, sed perniciosè fatui sumus, qui filios nostros in Regionibus exteras amandamus ingenti sumptu, & sæpè cum jactura pudicitia, sæpè etiam vitæ, ut diversarum Nationum Idiomatica condiscant. Qui inde, ubi redierint, linguam patriam & vernaculam ignorant, cum Deo loqui, & se intelligere nesciunt. Sollicitâ indagine quaesiverat olim sapientiam Ecclesiasticus c. 51. testatus de se: *cum adhuc junior essem, quaesivi sapientiam? sed ubi tandem invenit eam? an cum Philosophis in rerum naturalium cognitione? an cum Astrologis in speculatione Syderum? aut cum Cosmographis in lustratis Provinciis & urbibus? absit, ut responsum isthoc ab illo expectemus, qui proprio motu inquit: & in agnitione, interprete Jansenio, in cognitione mei inveni eam.* Tu quoque Christiane Lector haud dubiò eam reperiens, si cum Davide meditabundus dixeris: *quis ego sum Domine? hac porrò sapientiâ instructus gloriose pugnabis cum eo contra Philistym, contra omnia videlicet corruptæ naturæ vitia, quæ nos miseros Adami filios impugnant. Humiliabis inordinatos appetitus, & auferes cum Davide frenum Tributi c. 8. sicque regnabis cum illo super omne Israël, obtenturus videlicet plenum in passiones tuas Dominium.*

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 9. 10. & 11. lib. 2. Regum, in quibus describitur Misericordia Davidis & liberalitas erga Miphiboseth, cui omnia Bona Patris reddidit, jubens illum esse suum commensalem. Violatio Legatorum Davidis, & inde sumpta Ultio.

Considera 1. **D**avidem non solum injurias omnes, sibi à Saule olim N. 269. illatas, gratiosè condonasse, sed etiam positivò amore in ejus posteros exarsisse, ut sic præluderet Mandato, à Messia quondam ferendo Matth. 5. *diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos.* Quæsit ergo cap. 9. v. 1. *putasne, est aliquis, qui remanserit de Domo Saul? ut faciam cum eo Misericordiam &c.* cumque adductus esset Miphiboseth, eidem v. 7. promisit: *restituam tibi omnes agros Saul patris tui, & comedes panem in mensa mea semper.* Davidem non minùs insigni commiserationis exemplò præcesserat Ægyptius Joseph, cui etiam non suffecerat, fratribus suis irrogatam sibi injuriam & offensam remisisse, sed teste

Aaa

S. Scri

S. Scripturâ osculatus est omnes, iussitque eis apparari solemne convivium Genes. 43. Job vermibus, à quibus corrodebatur adeò amorosum & beneficum se exhibuit, ut eos locò parentum & fratrum charissimorum haberet: *putredini dixi Pater meus es tu, mater mea & soror mea vermibus*, cap. 17. Sicut lilium spinas se pungentes candore proprio illustrare, & condecorare non cessat, & sol nubibus sibi obstantibus lucem imperitari, eosque clariores reddere consuevit, sic homines Christianæ pietatis studiosi erga eos se gerunt, quos sibi injurios vel sensere quondam vel etiamnum sentiunt. *Altissimus charitatis gradus est, inimicos beneficiis ad amorem trahere.* ait S. Bonavent. de grad. Virt. cap. 1. Quin imò S. Bernardus lib. de Pass. Dom. asserit: *diligere inimicos magis est divinum, quam humanum.* Nam diligens inimicum, imitatur eum, qui teste Christo: solem suum oriri facit super bonos & malos, & pluit super Justos & injustos. Ah! quot flagitiis quotidie à nobis offenditur Deus, quot transgressionibus legis suæ dishonoratur? quot blasphemias impetitur, & tamen pluere nos cessat super injustos æque ac justos. *Estote ergo imitatores Dei sicut filii charissimi, & ambulate in dilectione*, exclamat Apostolus ad Ephes. 5. Antiquorum Gentilium sacrificuli aperiebant victimas Diis oblatas, & à se mactatas, ex intestinorum partium motu conjecturi, num cæsaræ victimæ Cælo forent acceptæ. O Christiane! si cupis actus tuos tanquam victimas reddere cælo gratos, unicum amoris motum erga inimicos tuos da sentiendum. Si enim in te tantummodo reperiat dilectionis motus erga eos, qui te diligunt, quam mercedem dilectionis tuæ habebis? dum & Ethnici hæc faciunt, teste Christo Matth. 5. ad obtinendum verò in corde tuo dilectionis motum erga inimicum, cogita frequentur, omnia mala, quæ ab illo pati cogeris, provenire ab ipso Deo in pœnam tuorum scelerum. Hoc erat unicum Davidi motivum, ut ad immanissimas concussiones, instar marpesæ rupis immobilis perduraret. Quare canit Psal. 38. *Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu fecisti.* Hoc erat unicum Jobi frenum, quò, ne iram contra Chaldæos aut Sabæos effunderet, se retinuit, dicens: *Dominus abstulit.* Sicut ergo Rei illi insanirent, qui ad supplicium educti licetoribus irascerentur, justitiæ vindicativæ ministris: ita stultescis Christiane, si vindictam intentas illi, qui in puniendis delictis tuis Deo servit ut instrumentum, vel ut Minister. Dic ergo cum tuo Salvatore: *calicem, quem dedit mihi Pater non bibam?* Joan. 18.

N. 270. *Considera 2.* Horrendam vindictam, quam David vir cætero quin mitif-

mitissimus, de Ammonitis sumpsit, Legatos suos tam turpiter & profrose tractantibus, ut eos rasis barbīs & præcis pudendum in morem vestibūs domum remitterent; nam teste S. Scripturā cap. 12. *Populum ejus adducens servavit, & circumegit super eos ferrata carpenta, divisitque cultris & traduxit in typo laterum &c.* Ex quo gravi supplicio discas, quā verissimum sit illud sapientiæ effatum; *per que quis peccat, per hoc & punitur c. 11.* Adeoque in mille frustra dissecti sunt, qui vestes ad summam Legatorum confusionem eis disseuerant. Haud secus Absolom iisdem crinibūs, quos superbiæ causā nutrierat, arbori connexus miserimè interiit. Sic Joab per insidias occisus est, qui per insidias antea occiderat Amasam. Sic Rex Agag sanguinarius audiit à Samuele 1. Reg. 14. *sicut fecit absque liberis mulieres gladius tuus, sic absque liberis erit inter mulieres mater tua.* Dixit, & arreptō ense meritas de eo sumpturus pœnas, *in frustra concidit eum.* Donastæ Hæretici, ut refert Baronius cum Sacrilegō ausu Eucharistiam è Templi Tabernaculo ablatam canibus objecissent, ab illis repentinā rabie incensis dilaniati sunt. Optimè igitur ipse Propheta regius Talionis pœnam in Ammonitas hinc statuens, Psal. 7. cantat: *lacum aperuit, & effodit eum, & incidit in foveam, quam fecit.* Ne verò tu quoque in talem incidas foveam Christiane Lector, noli peccandō eandem tibi aperire, adductis hujusque exemplis deterritus. Et quid magis foveam ad peccandum aperit, quā occasiones peccandi vel quærere, vel ultrò oblatas non fugere? prout lapsu suō id probavit David, dum juxta effatum scripturæ c. 11. v. 2. *videns mulierem se lavantem, in ejus amorem turpiter exarsit, ex quo dein cecidit in adulterium, & crudelem innocentis Uriæ necem, planè in foveam profundissimam.*

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 11. 12. & 13. lib. 2. Regum, in quibus describitur Davidis Adulteri invitatio excusatio Uriæ, ejus mors. Correctio Davidis per Nathan. Violatio Thamaris ejusque repudiatio, cades Ammonis.

Considera I. **C**hristianam animam à rebelli carne instar innocentis N. 271. Uriæ ab adulterō Davide ad gulæ illecebras & corporis commoditates allectam, sacro præsertim quadagesimali tempore eidem respondere debere; *Dominus meus Joab (Christus videlicet) & servi*

serui Domini mei super faciem terra manent, & ego ingrediar domum meum, ut comedam, & bibam? &c. v. 11. cap. 11. Dominus meus Jesus Christus amore mei etiam sanguineas lacrymatus guttas, & ego rideam? ille in durissima jacet humo, & ego in molli culcitra stertam? ille ferreis vinculis ligatus trahitur ad Pontifices, & ego passionibus meis frenum ad carnis delicias laxem? falso accusatur ille, & tacet: & ego de veris sceleribus accusatus, Superioribus meis torrô vultu & clamitosa voce obgannire non verear? horrendis flagris sacratissimum ejus corpus discinditur, tempora perforantur spinis: & ego molli tactu blandiar corpori meo, illudquè coronem rosis? ille gemit sub gravissimo Crucis pondere, & ego excutiam omne, quod dolore corpus aut animam mœrore gravat? sed & serui Domini mei Jesu Christi cum eo lacrymante lacrymantur, cum jacente jacent, cum tacente tacent, cum ligato ligantur, cum flagellato flagellantur, cum coronato coronantur, cum moriente moriuntur: & ego hæc omnia debita Compassionis signa à me excutiam? sim solus sub tam spinoso capite delicatum membrum, tot beneficiis ab eo cumulatus? non quidem in Regem terrenum instar Davidis, sed in Christianum, Regni æterni Hæredem, ex millenis aliis unctus. Toties erutus de manu Saul infernalis, donatus omni re ad victum & amictum necessaria, & si parva hæc sunt, adjiciet mihi multo majora v. 9. cap. 12. & tamen corpori genioque meo indulurus sequar David peccantem, non sequens pœnitentem? Angelus Custos instar Nathan Prophetæ prædicat mihi: non recedet gladius, vindictæ divinæ, de domo tua, nisi cum Davide exclamem pœnitens v. 13. cap. cit. peccavi! nisi pariter cum eo jejunem, & jaceam super terram, meditandò passionem illius, qui pro peccatis meis instar innocentis Uriæ occisus est. Talibus ò Christiane! te verbis alloquere, & nisi marmoream in rupem mutatus sis, moveberis, ut dicas cum Uria citato locò: non faciam hanc rem. Non faciam, ut ultrâ vacem deliciis carnalibus, sed ibo cum Uria in castra, bellum Domini mei patientis visurus, & imitaturus.

N. 272. Considera 2. Quam vera dixerit Clemens Alexand. lib. 2. Pædag. c. 15. dicens: Amantium corda volutilla sunt, amorisque incitamenta extinguuntur sæpe pœnitentiâ, amorque sæpe vertitur in odium, quando reprehensionem senserit satietas. Manifestò enim exemplò veritatem hanc probavit Amnon filius David, dum S. Scripturâ teste c. 13. v. 15. exosam eam habuit (Thamarem videlicet sorroem suam, à se corruptam) odio magnò nimis:

ita

ira, ut majus esset odium, quò oderat eam, amore, quò ante eam dilexerat. Inter alia amoris impuri incitamenta, quibus lasciva illa mulier Prov. 7. v. 17. incautam juventutem in suas casses rapere nitebatur, odores exstittisse refert Salomon, cujus verba sic legit Vatablus: *cubile meum odoratum reddidi.* Verùm, quod hac in parte nostro plurimùm deservit proposito, est hoc: quòd mulier illa ad excitandum odorem fallacissimum usa sit aloë & myrrhâ amarissimâ, dum ipsa fatetur: *asperxi cubile meum myrrhâ & aloë.* Ut innotescat, impurum inter amorem & amaritudinem non tam vocum, quàm rerum dari magnam affinitatem, quod ipsum propriâ doctus experienciâ fatetur Salomon Eccles. 7. dicens: *inveni amariorum morte mulierem. Mulier autem morte amarior* ait Hugo Cardin. in Eccles. *est carnis Voluptas.* Sicut mel faucibus & palato oris immissum, mirâ quidem dulcedine partes illas recreat; at vix transmissum in partes stomachi in bilem & fel degenerat, universo corpori nocivam; ita carnalis voluptas & suavis fœminarum amor mel in merum fel permutat, *Septuagintâ dicentibus: mel distillat in labiis fornicaria, qua ad tempus impinguat fauces, postea verò felle amariorum invenies.* Ad hoc uberiùs declarandum Eusebius Emislenus similitudinem affert eorum, qui labra vasis, in quo epotandum venenum clauditur, saccharò imbuunt, ut eò faciliùs contingat, absorberi venenum. Asserit ergo homil. 3. ad Epiph. *virus amaritudinis obscurant fraude dulcedinis. Mel est, quod ascendit in labia, fel est, quod descendit in viscera.* Testabitur hoc sibi evenisse Amnon, miserimè in mensa & regali Triclinio necatus. Quare plura non afferens exempla coronidis locò te adhortor Christiane, ut si corporis & animæ tuæ salutem optes, nil magis exosum habeas quam veneris amorem. Nam principium dulce est, sed finis amoris amarus.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 14. 15. & 16. lib. 2. Regum, in quibus describitur Davidis ira mitigata per Thecuitidem. Revocatio Absolonis & reconciliatio cum Patre. Ejus conjuratio. Fuga Davidis. Fidelitas Ethai. Contumelia Davidi illata à Semei.

Considera I. **C**onsilium illud, quod Joab dederat ad placandum N. 273. Davidem, qui implacabili odiò ferebatur in Absolonem

A a 3

nem

nem fratricidum. Is viduam Thecutidem subornaverat: ut Regem non quidem verbis, sed suspiriis & lacrymis, licet merè fictis compellaret: *lugere te simula*, inquebat ille, *sis quasi mulier jam plurimò tempore lugens*. v. 2. cap. 14. Et ecce! felicissimò successu res acta est. Fletus enim planctusque etsi simulatus & fictus, iram compescuit Regis. Concludes inde: quid lacrymæ & suspiria, ex corde verè & sincere contrito prodeuntia, valeant ad extinguendam iracundiam divini Davidis, ob tot peccata à nobis perpetrata ad vindictam excitati. *Magnus profectus est lacrymarum*, ait S. Elig. homil. 11. tom. 2. Bibl. vet. PP. *filius lacrymis mitigat patrem, & asperam matrem plorans mulcet parvulus: ita ergo peccator persusis lacrymis removet iram Dei*. Gravissimum illud existit Petri flagitium: siquidem Apostolorum omnium Caput & Princeps illius Sacri collegii repetitò periculò Caput Ecclesiæ & Principem totius mundi negaverat, ante hac tam solemnè confessione promulgatum, cum dixit: *tu es Christus filius Dei vivi*. Et tamen cœlestis Magistri tam enormiter ab illo offensi adeò mitigatus est furor, ut quantoicis benignò oculò perfidum intueretur discipulum testante id S. Evangelio: *respexit Petrum*. Causam hujus exponit S. Isidorus Deluf. lib. 1. Epist. 195. asserens: *Nec Petri abjuratorem ultus est, quoniam calentes ipsius lacrymas prospiciebat*. Etsi Salvator Civitati Jerosolymæ destinatum à Patre excidium præfagiret Luca 19. dicens: *ad terram prosternent te, non relinquent in te lapidem super lapidem*. Nihilominus eòdem tempore modum docuit Jerosolymam, divinam certò certius placandi Justitiam, & vindicem inhibendi manum, dum flevit super eam, circa quod Ambros. lib. 2. de Pœnit. c. 6. ait: *ipse Dominus super Jerusalem flevit: ut quia ipsa flere volebat, Domini lacrymis ad pœnitentiam pertingeret. Ipse nos flere vult, ut evadere possimus*. Evasis Magdalena quamprimùm lacrymis cœpit rigare pedes Christi, nec tantùm pœnas peccatis suis debitas evasis, sed ipsa evasis ad supremum virtutis Sanctitatisque Fastigium. Evasis præter innumeros alios juvenis ille, de quo Cæsarius lib. 2. c. 10. narrat. Quòd tam contritò pectore Sacrum Pœnitentiæ Tribunal accesserit, ut lacrymarum copia præpeditus, peccata explicare non posset: & hinc à confessario jussus ea in scripto tradere, cum obtulisset sedulò scripta, divinitus deletis litteris nihil apparuisse legendum, ex quo certum confessarius acceperit indicium, per copiosas pœnitentiæ lacrymas ceu per spongiam, omnia ejus peccata esse penitus absterfa. & deleta. Optimè ergo hortatur me & te Christiane Lector S. Chrysof.

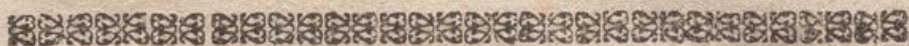
in Psal. 50. homil. 2. peccata tua, inquit, in libro scripta sunt: Spongia autem instar lacrymæ tuæ, lacrymas mitte, & obliterantur. Nos ergo, qui instar Absolom fratricidæ æterni Davidis contra nos accendimus iram, ocius ad lacrymas, ex corde verè contrito prodituras recurramus, audituri Deum cum Davide dicentem v. 21. cit. cap. Ecce! placatus feci verbum tuum &c. Utque in gratiam ejus recepti non cogamur bienniò, aut longiori adhuc tempore post mortem corporum nostrorum instar Absolom conspectu Regis divini abesse: sed eum facie ad faciem videamus; hinc lacrymas pœnitentiæ ad finem vitæ continuemus, imitantes Jeremiam c. 14. exclamantem: deducant oculi mei lacrymam per diem & noctem, & non taceant.

Considera 2. Quàm claram Hypocritæ figuram repræsentet Absolom, dum affectu Religionis zelò nihil aliud quæsit, quàm sceptrum & regiam Dignitatem parentis sui. Vadam inquit, & reddam Vota. quæ vovi Domino in Hebron c. 15. v. 7. At quò aliò fine, nisi quem sequentia exprimunt verba v. 10. statim, ut audieritis clangorem buccinæ, dicite: regnavit Absolom in Hebron. O quot etiamnum habet Orbis inter Christianos Absolomes, qui varias Libidines Virtutis & pietatis palliò tegunt, ut ejusdem subsidiò, quod appetunt assequantur. De talibus pulcherrimè discurret Petrus Cell. c. 16. de pan. lug. asserens: oculum attendit Hypocrita non Deum, faciem non fidem, peccuniam non gratiam. Non fruitur Deò, sed utitur tanquam numò, & numò fruitur tanquam Deò. Deò emit Mundum, fide numum, Religione sæculum, lacrymâs vinum, jejuniis convivium, ciliciò linum, silentiò plausus hominum. Mirabile dictu. Latet, ut apareat, tacet, ut audiatur, non sequitur, ut consequatur. Recedit, ut præcedat, fugit, ut apprehendat. Plorat, ut rideat, jejunat, ut satiatur: sic cancer serpit &c. Christiane Lector! examina mores tuos, annon quandoque Hypocritisim redoleant? perpende horrendum illud supplicium, quod Absolom Hypocrita tribus lanceis in suo duplici corde transfossus Deo parentique suo dedit. O quàm acceptus fores æterno Davidi simplicitatis amantissimo, si non fictè, sed verè eum Ethai Gethæo dicens v. 21. cit. capitis: in quocunque loco fueris Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit & servus tuus.

Porro dum in sequenti capite legis: quomodo pius David ascenderit olivarum, scandens & flens, nudis pedibus incedens & apertò capite. Et quantas in hoc tristissimo itinere contumelias sit perpeffus à Semei,

non

non tantum probra sed & lapides contra illum iactante : ob oculos mentis tibi pone Christum à Scribis & Phariseis, quos frequenter Hypocritas vocavit, instar Davidis fugitivum, & mellenis opprobriis affectum. Proin laudabilè zelò cum Abisai in te exandescere ; asserens cum illo : *quare maledicit canis moriturus Domino meo Regi, toties peccandò in ipsum, vadam, & gladiò mortificationis amputabo caput ejus V. 9. & 10. cit. capitis 16.*

FASCICULUS XLI.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 17. 18. & 19. lib. 2. Regum, in quibus describitur Achitophelis spretum consilium, ejus cura de disponenda domo sua, & secuta mors. Absolonis interitus Davidi Luctus.

N. 275. Considera I.

QUAM multos sit reperire etiam inter Christianos, qui Achitophalem imitentur : circa finem vitæ suæ cum eo tantum solliciti de disponenda domo sua, animam verò veluti rem nihili ducendam ex uncino suspendentes, dum de ejus æterna salute parum cogitant ; cum tamen toties audierint verba Christi Matth. 16. dicentis : *quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, anima verò sue detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Propheta regius ad ultima vitæ per insidias hostis sui deductus exclamat Psal. 114. *circumdederunt me dolores mortis.* At quæso : quid has inter angustias primum à Deo adjutore petit? an Angelum fortem, qui hostem profliget? an fideles amicos, qui desolatum consolentur, aut mortui hæredibus succurrant? neutrum ex his efflagitans, solummodò precatur : *O Domine! libera animam meam.* Quare etiam Psal. 118. canit : *anima mea in manibus meis semper.* In quæ verba S. Bernardus Serm. 3. de vigil. Nativit. Dom. ait. *Sicut quod in manibus tenemus, non facile obliviscimur, sic nunquam obli-*
visea-